

WSOY

HIRVIÖ ja HELMIKKI

Hirviön kosto

JACK MEGGITT-PHILLIPS

Kuvittanut Isabelle Follath

Liza Meggittille tai ”äiti armaiselle”, kuten haluat minun sinua kutsuvan.

Kosto on minun.

J. M. P.

Jackille

I. F.

Englanninkielinen alkuteos

THE BEAST AND THE BETHANY: REVENGE OF THE BEAST

ilmestynyt 2021, kustantaja Farshore,

an imprint of HarperCollinsPublishers,

1 London Bridge Street, London SE1 9GF.

Teksti © Jack Meggitt-Phillips 2021

Kuvitus © Isabelle Follath 2021

The Author and Illustrator have asserted their moral rights.

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Marja Helanen ja WSOY 2022

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-46207-2

Painettu EU:ssa

HIRVIÖ ja HELMIKKI

Hirviön kosto

Jack Meggitt-Phillips
Kuvittanut Isabelle Follath

Suomentanut Marja Helanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Hirviömäinen alku

Kun Ebenezer Pinset oli yhdentoista, maailma oli paljon nuorempi.

Kaduilla kulki autojen sijasta hevosia ja vaunuja. Ihmiset eivät ottaneet toisiinsa yhteyttä puhelimilla ja tietokoneilla, vaan kirjein ja toiveikkain huuteluin.

Valokuvia ei ollut olemassakaan, ja jos oli sitä ihmis-sorttia, josta oli kiva tallettaa hetket, joina sattui itse olemaan nätissä asussa tai syömään somaa sapuskaa, oli pidettävä reissussa mukana ikioma muotokuvamaalari. Sähkö oli siihen aikaan pelkästään hassu sana, mikä tiesi sitä, että unta odotellessaan pystyi lukemaan kirjoja vain, jos omisti muhkean kynttiläkokoelman.

Lyhyesti sanottuna se oli koko lailla surkeaa aikaa olla elossa. Ja erityisen surkeaa se oli Ebenezer ressu-kalle, koska hän oli tavattoman epäsuosittu lapsi.

On vaikea sanoa, mikä hänet oikein teki niin epäsuosituksi. Ehkä hänen omahyväinen naamansa tai sitten se, että hänen asunsa olivat aina aika yliammuttuja – täynnä röyhelöitä ja kirjavia kuvioita.

Olipa syy mikä hyvänsä, selvää oli, että muut lapset eivät välittäneet nuoresta Ebenezeristä. Häntä ei koskaan kutsuttu heidän kemuihinsa eikä turnajaisiinsa sen paremmin kuin teatterireissuilleen, mutta se ei estänyt häntä saapumasta niihin kutsumatta. Itse asiassa Ebenezer luurasi melkein kaikki iltapäivät *Muljulan piiraspuodin* edessä, koska hän tiesi, että lapset kerääntyivät aina välillä sinne haastamaan toisensa piiraansyöntikisoihin.

Mutta useimmiten Ebenezer sai viettää koko päivän piiraspuodin nurkalla, eikä ainuttakaan lasta kuulunut. Ebenezer käytti luppoajan hyväkseen ja hioi keskustelutaitojaan puhuttamalla seinää. Hän sanoi jotain tällaista:

”Eikö olekin hieno päivä?”

Tai:

”Oletko nähnyt sen Willy Mikäsenniminytolikaan uutta komediaa? Juu, minäkään en tajunnut ensimmäistäkään vitsiä.”

Ja:

”Eikö olekin kurja juttu se rutto?”

Seinällä ei ollut milloinkaan mitään sanottavaa. Vaan ei Ebenezer siitä piitannut, sillä hän piti näitä yksipuolisia rupatteluja mielettömän mainioiden lämmittelyinä tosipaikan varalle. Hän oli varma, että jos hän avaisi keskustelun oikeasta aiheesta tai jos hänen paidassaan olisi oikea määrä röyhelöitä, toiset lapset huolisivat hänet piiraantäyteiseen ilonpitoonsa.

Lorviessaan kerran sellaisena päivänä piiraspuodin edessä Ebenezer huomasi, että aukiolla oli jotain käynnissä. Kaupungin asiainkuuluttaja ei huudellutkaan tavanomaiseen tapaansa vaimonsa lyhyttavaraliikkeen ihmeellisistä tarjouksista, vaan kailotti nyt kiivaalla äänellä. Ebenezer ei erottanut sanoja ihan tarkalleen, koska kadulla hälistiin ja melskattiin.

Ratsujen selästä laskeutui vakavan näköisiä miehiä, joilla oli yllään hullunkurinen tulipunainen viitta ja vihreät pitkät sukat. Joka miekkosella oli kädessään trumpetti kuin aseena, ja heidän kasvoiltaan paistoi huoli.

”Sinä siinä, poika!” eräs heistä huusi. Ebenezer näki miehen viitassa vaakunan, jossa luki: *Divisioona omituisten roistojen raivaamiseksi ihan salaa.* ”Oletko nähnyt vaarallista otusta, joka koskaan on tätä maailmaa piinannut?”

Ebenezer oli melko varma, että hän olisi muistanut

sellaisen otuksen, mutta hän oli hyväkäyttöksinen lapsi ja halusi auttaa minkä pystyi. Häneltä kesti osapuilleen kaksitoista sekuntia plärätä muistonsa.

”Ei, olen aika varma, etten ole nähnyt sitä”, Ebenezer vastasi. ”Onko tämä piiloleikkiä? Kukaan ei ole vielä suostunut leikkimään sitä minun kanssani, mutta en usko, että siinä kuuluu pyytää apua.”

”Ei tämä mitään leikkiä ole, poju! Jos me emme saa sitä otusta kiinni, ennen kuin se yltyä täyteen voimaansa, voi käydä kalpaten”, viittaniekka sanoi.

”Hyvänen aika”, Ebenezer vastasi. ”Voisinpa olla avuksi, mutta kuten sanoin, tielleni ei ole osunut mitään otuksia. Sori.”

Viittaniekka näytti pitävän tokaisua henkilökohtaisena solvauksena. Hän nousi kiukuissaan takaisin hevosensa selkään ja ratsasti täyttä ravia pois Ebenezerin luota. Muut viittaan ja sukkiin sonnustautuneet miehet jatkoivat etsintäänsä – säntäsivät myymälöihin esittämään kiperiä kysymyksiä – mutta Ebenezerin huomio kohdistui pian muualle, kun hän äkkäsi kolmen lapsen lähestyvän piiraspuotia.

”Se kuulemma saatiin kiinni lady Morganan kellarista. Lady oli kai piilotellut sitä divisioonalta satoja vuosia”, tokaisi Nikolas Nikkeli, kelju poika, jonka naamakin oli kelju.

”Kukaan ei elä satoja vuosia, joten tuo ei missään nimessä pidä paikkaansa, veli armainen”, sanoi Nikolaksen kaikkea muuta kuin armas sisko Nikola Nikkeli. ”Minä taas kuulin, että otus oli pienen kukkulan kokoinen, kunnes divisioona syötti sille trumpetin. Joku Morganan naapureista kertoi nähneensä, miten otus tyhjeni kuin ilmapallo ja lensi viuhuen ulos talosta.”

”MINÄ HALUAN PITKÄT SUKAT!” sanoi Niko Nikkeli, tuon kaamean perheen nuorimmainen.

Muu naapurusto piti Nikkeleitä ylipäättään kiusankappaleina, mutta Ebenezerillä ei ollut varaa nirsoilla ystä-

vistä. Sisarusten lähestyessä Ebenezer pörhisti paitansa röyhelöt ja yritti muistaa rupatteluoppinsa.

”Eikö olekin kurja juttu se willykomedia, häh? Ei, ei minulle mitään ruttoa tullut”, Ebenezer sanoi. Hänen otsansa meni ryppyyn. ”Hetkinen, taisin vähän sekoittaa.”

Nikkeliä kasvatettiin kirkastuivat. Ebenezer erehtyi luulemaan sitä ystävyysosoitukseksi, joten hänenkin ilmeensä kirkastui.

”Kas, kas, kas – kukas se täällä vartoo taas selkäsaunaa? Sehän on herra Ebenuuseri Luuuuuseri”, Nikolas sanoi.

”Oikein kiva kutsumanimi”, Ebenezer sanoi pökkana. ”Luin jostain, että on tosi tärkeää antaa ystävälle lempinimi.”

”Ei me olla sinun ystäviäsi, Ebenuuseri. Eikö me jo viime kerralla näytetty miten käy, jos sinä haukut meitä ystäviksi?” Nikolas jatkoi.

”Hmm? Ai niin, se leikki, jossa te ajoitte minua takaa viskellen keppejä ja kiviä. Se oli oikein kivaa”, Ebenezer sanoi. ”Mitä jos tällä kertaa vain vähän rupateltaisiin? Olen harjoitellut jutustelua seinän kanssa jo monta tuntia.”

Mutta pian kävi selväksi, että Nikkeleitä ei hotsittanut säkenöivä rupattelu. He kaikki kolme hyökkäsivät

Ebenezeriä kohti ja jahtasivat häntä aukion poikki niityille, jotka johtivat hänen kotinsa taakse. Kolmikko syyti haukkumanimiä, solvauksia ja vielä jokusen kivenkin Ebenezerin takaraivoon.

Ebenezerille ei ollut konsti eikä mikään voittoa heidät juoksussa, kiitos pitkien honkkelikoipiensa. Juostessaan hän yritti vakuuttaa itselleen, että tämä oli vain leikkiä, vaikka hän tiesi sisimmässään, että asia ei ollut niin. Nikkelit olivat kaikkien muiden tapaan inhonneet Ebenezeriä jo ensinäkemältä, eikä hän mahtanut sille yhtään mitään. Vaikka hän miten olisi ostellut paitoja tai jutellut seinille, hän ei olisi päässyt kenenkään suosioon eikä saanut kenenkään kunnioitusta.

Mutta pinkoessaan viimeistä suoraa Ebenezer sattui polkaisemaan jotakin litisevää. Tiiratessaan kengänpohjaansa hän sai todeta, että tuo jokin litisevä oli madon kokoinen harmaa klöntti. Tähystäessään tarkemmin hän pystyi erottamaan kolme mustaa silmää, kaksi mustaa kieltä ja kuolaa valuvan suun. Klöntillä oli pikkuruiset raajat, ja sen henki haisi keitetyltä kaalilta.

”*Auta minua*”, tuo litisevä jokin sanoi, kun Ebenezer hinkkasi sitä irti kengästään.

Ebenezer säikähti ääntä niin, että pudotti tuon jonkin litisevän. Hän poimi sen kiireesti käsiinsä ja tupsutti pölyhiukkaset sen silmistä.

”Anteeksi hirmuisesti”, Ebenezer sanoi. Tuota litisevää katsellessaan hän tiesi pitelevänsä jotain ainutlaatuisia. Pari sekuntia hän vain seistä toljotti, mutta muisti sitten kohteliaan käytöksen. ”Minun nimeni on Ebenuu – ei kun Ebenezer.”

”Ja minä olen hirviö. Ole kiltti, sinä olet minun ainut toivoni – auta minua.”

Pyyhittään jäljet

”Millainen olento – en ole koskaan nähnyt toista samamoista! Mikä kauneus, mikä ryhti, mikä sulous – ansaitset kaiken mahdollisen, ja minä totisesti pidän huolen, että tarjoan sen sinulle.”

Viisisataa vuotta myöhemmin Ebenezer lillui jokaamuisessa vaahtokylvyssään ja lirkutteli imelyyksiä käsipeilinsä kuvajaiselle. Hän oli vuosisatojen saatossa havainnut, että peileille oli paljon helpompi puhua kuin seinille – varsinkin kun harrasti tiukkaa tinktuura- ja ihonhoitorutiinia, jonka ansiosta nassu pysyi somana kuin kuu iltahämärässä.

”Miksi naama nirpassa?” Ebenezer kysyi itseltään.
”Aamukylpy on aina ollut iloinen hetki!”

Pitkän pitkän elämänsä aikana Ebenezer oli lillunut kylvyssä likipitäen 186 275 kertaa, ja nuo hetket olivat kaikki olleet todella iloisia. Tänään jokin oli kuitenkin vialla.

Ensinnäkin Ebenezerin käyntiin vedettävä kumiankka oli kateissa. Se oli paha takaisku kylpypuuhalle, sillä Rafael oli ankanpoika, joka oli tehnyt temppuja ja laulanut liikuttavia merimieslauluja joka ikinen aamu siitä lähtien, kun hirviö oli oksentanut sen sisuksistaan.

Toisekseen huone haisi hiiskatin omituiselta. Hirviön ansiosta Ebenezer oli tottunut kylpyihin, jotka oli vaahdotettu ja suolattu hienoimmilla tuotteilla, joissa suinkin saattoi kylpeä, mutta siitä huolimatta vaahdosta hönki ilmiselvästi halpa ja paha haju – aivan kuin joku olisi vaihtanut kylpysuolan astianpesujauheeseen.

Kolmas – viimeisin ja kaikkein hämmäntävin – seikka oli viesti, jonka Helmikki oli sutannut Ebenezerin käsipeiliin rasvaisella sormellaan:

***HOI, PÖSILÖ, ET EHDI TÄNÄÄN KYLPEÄ.
PITÄÄ PYYHKIÄ HIRVIÖN JÄLJET.***

Ebenezer oli luonnollisesti viis veisannut viestistä, koska hänen harras uskomuksensa oli, että aina on aikaa kylvyille. Hän oli sitä mieltä, että kylpyyn pitääkin usein päästä juuri silloin, kun muut ihmiset kivenkovaan jankuttavat, ettei kylpyyn ole aikaa.

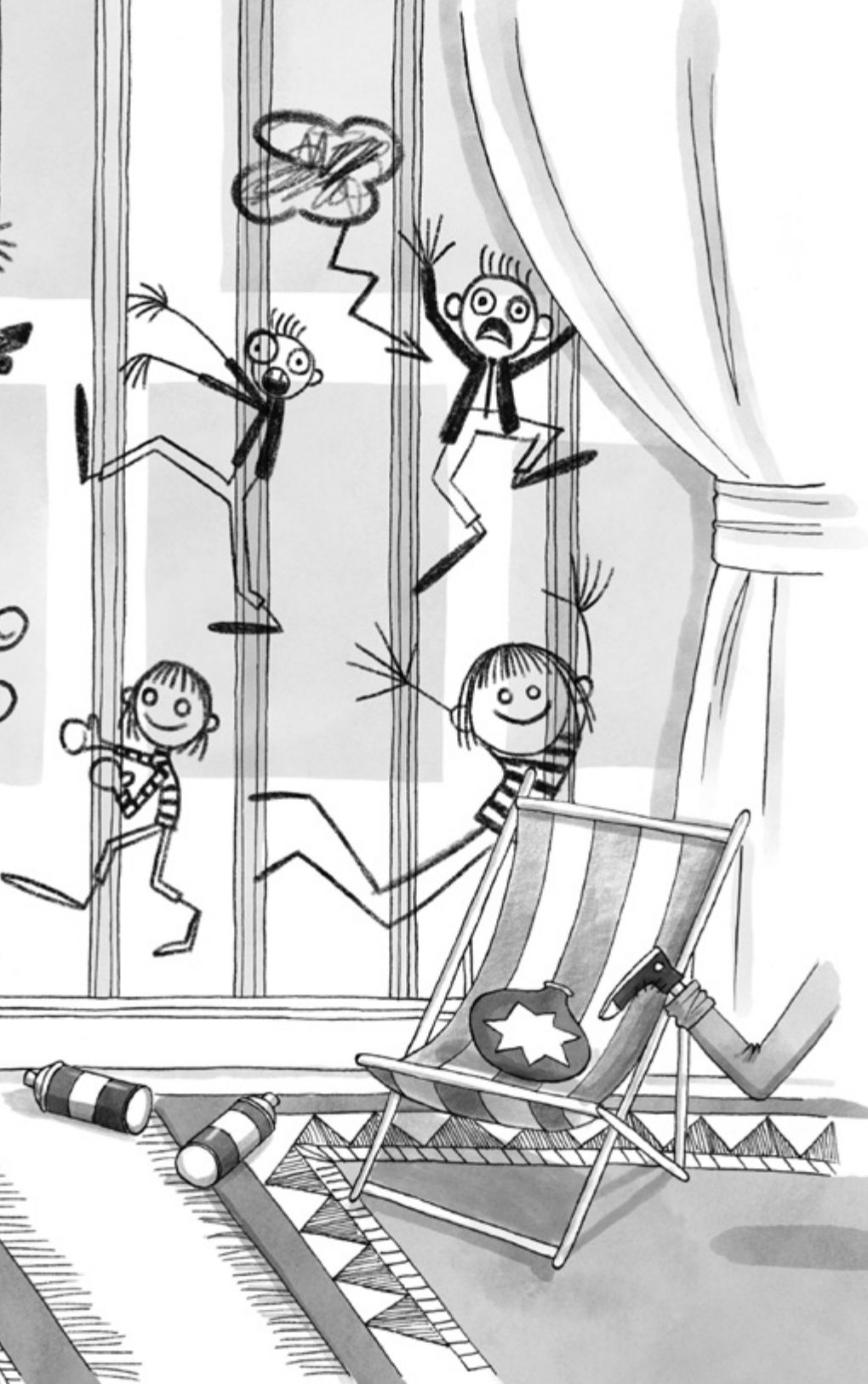
Siitä huolimatta viesti jaksoi ärsyttää ja harmittaa, sillä se sai Ebenezerin miettimään, mitä ihmettä Helmikki oli heidän päiväänsä suunnitellut. Lopulta uteliaisuus vei voiton. Ebenezer lyhensi kylpyään parilla tunnilla, kiskoi yllään oloasun, tohvelit ja aamutakin ja hankkiutui alakertaan.

Hänen taivalluksensa oli silkkaa hämmennystä ja vaaranpaikkaa, koska viisitoistakerroksisesta kotitalosta näytti häipyneen tiettyjä kapistuksia. Ebenezerin kasvoilla kareili neuvottomuus, kun hän huomasi, että samettisviitin kalustus oli korvattu kansituoleilla ja pierutyynyillä. Hämmennys väistyi hätäännyksen tieltä, kun Ebenezer näki, että hänen mieleisin kauniiden maalausten kokoelmansa oli otettu pois seinältä. Maalausten paikalla oli sarja tuherruksia ja uskomattoman epäsuhtaisia tikku-ukkoja, jotka Helmikki oli tapetille suihkinut ja signeerannut.

”Ei, ei, ei!” Ebenezeriltä pääsi, kun hän pinkoi alakertaan puhutellakseen Helmikkiä parhaalla ”olen todella-

kin aika äkäinen sinulle” -äänellään. ”Mitä merkillistä sinä meinaat?”

”Tyhmä kysymys”, Helmikki vastasi. Hän oli aivan oikeassa, koska oli päivänselvää, että hän yritti siirtää pientä flyygeliä pois talon kadunpuoleisesta olohuoneesta. ”Auta vähän, pösilö. Tämä pitää saada kadulle muiden kamojen joukkoon.”

”Älä luulekaan!” Ebenezer vastasi. ”En auta sinua ryöväämään minua putipuhhtaaksi.”

”Ei me sinua ryöväitä, me autetaan sinua. Claudette ja minä ollaan raadettu niska limassa”, Helmikki sanoi.

Siinä samassa, aivan kuin niska limassa raatamisen todisteeksi, taloon lehahti Claudette, wintlorialainen violetti-rintainen papukaija. Sen sulkaisa otsa oli hieman hiessä.

”Sinne menivät viimeiset tanssivat teekannut, pupuset!” Claudette sanoi ja levitti siipensä Tadaa!-eleeseen. ”Heisulivei, Ebenezer! Onko Helmikki jo kertonut meidän ihmeellisestä hankkeestamme nimeltä Pyyhitään hirviön jäljet?”

”Pyyhitään hirviön jäljet?” Ebenezer toisti.

”Juu”, Helmikki tokaisi. ”Pyyhitään hirviön jäljet.”

Claudette upotti kyntensä pikku flyygeleihin ja auttoi Helmikkiä raahaamaan kapistusta pois huoneesta. He eivät olleet kyllin vahvoja saati tarkkoja siirtämään soi-

tinta niin, ettei se olisi aiheuttanut pahaa tärviötä seinille ja lattioille.

”Miksi tällainen Pyyhitään jäljet -härdeksi?” Ebenezer kysyi. ”Claudettehan tappoi hirviön. Eikö siinä pyyhitty hirviön jäljet jo ihan tarpeeksi perusteellisesti?”

”Että kehtaat! Minä en ole tappaja! Satuain vain vahingossa nielaisemaan hirviön, ja minulla on ollut siitä saakka kertakaikkisen kammottava olo”, Claudette sanoi sulkaisaa vatsaansa pullistaen.

”Älä sitä sure. Hirviö oli häijy ja kamala peto, joka yritti syödä minut!” Helmikki sanoi.

”Juu, juu, tiedänhän minä sen, mutta nyt sinä ymmärsit minut jotenkin väärin. Minulla on toden totta ollut kammottava olo. Vatsanväännteitä tai jotain sellaista. En ole nukkunut kunnolla moneen viikkoon”, Claudette sanoi.

”Minä en vielääkään käsitä, miten mikään tuollainen liittyy siihen, että te kaksi vohkitte kaikki minut tavaranani”, Ebenezer sanoi.

”Ei nyt sentään kaikkia tavaroitiasi, pelkästään kamat, jotka hirviö oksensi

sinulle sisuksistaan. Claudetten mielestä se olisi meille hyväksi”, Helmikki selitti. ”Minä en halua nähdä kaikkea sitä roinaa, eikä sinunkaan pitäisi. Kuten tätä flyygeiliä. Muistatko, kenet sinä syötit hirviölle, jotta sait sen?”

Ebenezer tähysi tohveleitaan nolon näköisenä. Jotta saisi pikku flyygelin, hän oli syöttänyt hirviölle Patrickin, toisen wintlorialaisen violettirintaisen papukaijan, joka sattui olemaan Claudetten serkku. Claudette oli suhtautunut koko tapaukseen mahtavan armeliaasti.

”Olkoon sitten, voimme myydä pikku flyygelin ja ehkä joitakin kullatuista ruokailuvälineistä”, Ebenezer totesi. Hän liittyi vastahakoisesti flyygelinsiirto-operaatioon, ja he tunkivat soittimen ulos etuovesta. ”Meidän ei auta silti ihan riehaantua.”

Kun he tulivat ulos, Ebenezer näki heidän riehaantuneen jo ihan liikaakin. Nurmikkoa peittivät erinäiset lahjat, jotka hirviö oli hänelle viiden vuosisadan aikana puklannut. Siinä olivat kaikki tavarat, joita Ebenezer alkuaikoina oli pyytänyt ja joiden hän oli luullut auttavan ystävien hankinnassa, ja siinä oli myös seuraavien vuosisatojen koko saalis, jonka hän oli kinunnut vain omaksi ilokseen tai saadakseen muut ihmiset kateudesta vihreiksi.

Siinä olivat Ebenezerin kylpysuolat sekä Rafael, käyntiin vedettävä kumiankka. Siinä olivat jälkiruokajääkaapit, itsestään koristuva joulukuusi, ajatuksia lukeva pölynimuri, joka putsasi huoneet heti, jos niiden arveli näyttävän vähänkin pölyisiltä, lakanan kokoiset televisiot, astronautin puku – ja monta muuta outoa ja ihmeellistä kapinetta. Ebenezeristä tuntui kuin hänen hirviön kanssa viettämänsä elämä olisi levitetty kaiken kansan nähtäville.

”Helmikki, yritätkö sinä tappaa minut, vai mitä ihmettä?” Ebenezer kysyi.

Arvatkaa kuka on palannut...

Ebenezer Pinsetin ullakolla asui yli 500 vuotta hirviö, jota hän ruokki kaikella mahdollisella, mitä se keksi himoita. Vastalahjaksi hirviö pullautti uumenistaan kallisarvoista tavaraa Ebenezerille.

Nyt hirviö on poissa, ja tilalla on Helmikki – joka on päättänyt pyyhkiä talosta kaikki jäljet hirviöstä.

Kohta Ebenezerin nurmikolla kaupitellaan mini-flyygeleitä, jättitelkkareita ja muita hirviön tuotoksia orpokodin hyväksi. Tästä lähtien ystävykset keskittyisivät hyväntekeväisyyteen!

Helmikki saa kuitenkin huomata, että kiusanhengen maineesta on vaikea päästä eroon. Ebenezer puolestaan haikailee hirviön lahjojen perään – vai peräti hirviön itsensä? Eikä siinä kaikki: heitä tarkkaillaan salaa. Ja tällä tarkkailijalla on kova nälkä...

Lue myös:

”Tarina on jännittävä,
hauska ja hyvin kirjoitettu,
ja vertautuu jopa Roald
Dahlin teoksiin.”

AINO MIIKKULAINEN,
HELSINGIN SANOMAT

9 789510 462072

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-46207-2